

อัศจรรย์แห่งพระกรรมฐาน

บุศรา พัชรพันธ์

R20029

ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นเด็กได้ใฝ่ฝันว่า วันหนึ่งข้าพเจ้าจะสร้างฐานะของตนเองให้ดี มั่นคง เพราะข้าพเจ้าเชื่อว่า “หากตัวเองยังยื่นหยัดอย่างมั่นคงไม่ได้แล้วเราจะไปช่วย คนรอบข้างได้อย่างไร”

ข้าพเจ้านางบุศรา พัชรพันธ์ เกิดและเติบโตที่วงเวียนใหญ่ เห็นอนุสาวรีย์พระเจ้าตากสินมหาราช และกราบไหว้ยึดถือชมชอบพระปรีชาสามารถและความยิ่งใหญ่ที่เด็ดเดี่ยว สามารถกู้ชาติไทยจากพม่าได้ในเวลาอันรวดเร็ว พระองค์ทรงเป็นวีรบุรุษในใจของข้าพเจ้าเสมอมา ทำให้ข้าพเจ้ายึดถือเป็นแบบอย่างการทำงานที่ต้องต่อสู้ให้สุดความสามารถ แม้จะโคตรเด็ยก็ตาม

ครอบครัวของข้าพเจ้าแต่เดิม อาจมีอาชีพขายน้ำแข็งอยู่วงเวียนใหญ่ ตระกูลของเราถือว่าฐานะดีพอสมควร เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป เพราะอาจเป็นคนดี มาจากเมืองจีนแบบเสื้อฝิ่นหมอนใบ สร้างตัวจากไม่มีอะไรจนเป็นเจ้าแกโรงน้ำแข็ง ค้าขายดีมาก จนบางวันนับเงินไม่ทัน ต้องเอากระป๋องนมตราหมีมาใส่ แล้วให้ลูกหลานช่วยกันนับ

แต่โรงน้ำแข็งของอาจอยู่ได้ประมาณ ๒๐-๓๐ ปี ก็ถึงจุดที่ต้องเลิก เพราะลูกๆ ของอาจไม่มีใครอยากทำต่อ จึงทำให้โรงน้ำแข็งของอาจต้องปิดฉากลงภายใน ช่วง

ปลายชีวิต ซึ่งอากงก็ได้เห็นสิ่งที่ตนเองสร้างมาและถูกยุดิโดยลูกๆ แวดตาของอากง เสร้ามาก

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสอยู่ใกล้ชิดอากงในช่วงปลาย เป็นเวลาที่มีค่ากับข้าพเจ้ามาก เพราะอากงจะสอนข้าพเจ้าเรื่องการค้าของคนจีนว่า ต้องซื้อสัจจะนะ คำพูดต้องรักษาให้ได้ หากพูดแล้วทำไม่ได้จะไม่มีใครเชื่อถือ ทำให้ข้าพเจ้าเป็นคนยึดถือสัจจะยิ่งสิ่งใด

อากงเคยเล่าเรื่องขายน้ำหวานให้ข้าพเจ้าฟังว่า ก่อนจะมาขายน้ำแข็งนั้น อากงเคยเกี่ยวน้ำหวานขาย โดยเอาน้ำตาลกรวดผสมสีเน้นว่าต้องเป็นสีจากเยอรมันเท่านั้น เกี่ยวจาก ๑๐ ส่วน แล้วเหลือ ๗ ส่วน อากงเกี่ยวน้ำตาลเก่ง สามารถทำกำไรได้มากกว่าคนอื่น(เพราะคนอื่นเกี่ยวน้ำ ๑๐ ส่วน จะเหลือ ๕ ส่วน) และสีสวย แต่ต่อมาเห็นว่าขายน้ำแข็งดีกว่าจึงเลิกทำ

ไม่นานก็มีอาเจ็กท่านหนึ่งมาขอให้อากงช่วยสอนวิธีการเกี่ยวน้ำตาลผสมสีให้ อากงเห็นว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องของเพื่อนจึงสอนเขาไป สุดท้ายเขาไปเปิดเป็นโรงงานใหญ่ กำขายได้ร่ำรวย เป็นน้ำหวานที่หลายคนชื่นชอบ ยี่ห้อ“เฮลล์บลู บอย” ข้าพเจ้ายังเคยตั้งอากงว่า ถ้าไม่มีใครอยากทำโรงน้ำแข็ง อากงให้ข้าพเจ้าทำนะ (ตอนนั้นเรียนหนังสืออยู่มัธยมศึกษาปีที่ ๕)

แต่อากงก็ปฏิเสธ บอกว่าผู้หญิงกับผู้ชายแตกต่างกัน งานน้ำแข็งต้องตื่นตีสาม เพื่อวิ่งส่งน้ำแข็งให้ลูกค้า เป็นงานหนัก มันไม่ใช่สิ่งที่ผู้หญิงจะทำกัน และโดยเฉพาะเป็นเด็กอย่างข้าพเจ้า

เป็นอันว่าครอบครัวเริ่มมีฐานะแย่ง ไม่มีใครมองเห็นว่าธุรกิจโรงน้ำแข็งของอา
กงนั้นเก็บเงินสดทุกวัน บางคนผันตัวเองไปทำอาชีพอื่นที่คิดว่าเงินมาง่าย รวยเร็ว ไม่
ต้องเหน็ดเหนื่อย นั่นคือการพนัน

บิดาของข้าพเจ้าและญาติได้ทำธุรกิจรับแทงหวย เปิดบ่อน บิดาของข้าพเจ้ายัง
เป็นหนึ่งในสิบเซียนมูมน้ำเงิน ไปเล่นมวยทุกวันคลุกคลีกับพวกคนที่เขาเรียกว่า “เจ้า
พ่อวงการมวย”

ข้าพเจ้าไม่ชอบสิ่งเหล่านี้เลยตั้งแต่เด็กจนโต ข้าพเจ้าไม่ชอบเล่นการพนันทุกชนิด
เพราะข้าพเจ้าเคยเห็นผีพนันในตัวของน้องข้าพเจ้า คือว่ามีครั้งหนึ่งเมื่อตอนพวกเรา
เป็นเด็ก ได้เลียนแบบผู้ใหญ่ เล่นไพ่กัน ๔-๕ คน โดยเล่นไพ่ตีแตก เงินกองกลาง
เริ่มจากคนละ ๑ บาท ไปจบที่ ๔-๕๐๐ บาท น้องอยากได้ก็ทุบกระปุกออมสินเอามา
เล่นแบบไม่ยอมแพ้ ต้องถอนทุนคืนกันให้ได้ในเกมสุดท้าย มันทำให้ข้าพเจ้าต้องจดจำ
ไปตลอดชีวิต คือน้องคนที่ ๔ กับน้องสุดท้อง สู้ไพ่กัน ระหว่างนั้นบังเอิญ
ข้าพเจ้ามองไปที่ใบหน้าเขา ทั้งสองคน ปรากฏว่าใบหน้าเขาเป็นสีเขียวคล้ำ (
เหมือนคนโดนผีสิงเลย) โอ้โฮ ตอนนั้นกลัวเลย ความโลภมันจับคนให้เห็นและเป็น
อย่างนี้หรือ ผีพนันที่สิงอยู่ทำให้ไม่เห็นความเป็นพี่น้องเลย ต่างคนต่างอยากได้เงิน
กองกลาง ทุ่มหมดตัว เห็นหน้าน้องตอนทุบกระปุกออมสินแล้วเสียดาย และพอคน
ชนะก็ดีใจ คนแพ้ก็ร้องไห้ขี้ใจเงินคืน เขาก็ไม่ยอมคืน เห็นความแตกหัก เลย
สัญญากับตนเองว่าไม่เอาอีกแล้ว จะไม่ชอบเล่นการพนันอีก

ข้าพเจ้าเรียนจบมาได้ทำงานหลายแห่ง เก็บความรู้ที่เรียนมาจนมาเปิดบริษัทเล็กๆ
ขายของพรีเมียมส่งเสริมการขาย เพราะไม่อยากเป็นลูกจ้างใครอีก เหมือนมีแรงขับ

ค้นภายในอยู่ตลอด ช่วงนั้นลูยงานพยายามสร้างฐานะ โดยล้อมครอบครัวและสามี ลืม
แม้แต่ความเป็นตัวเอง จนต้องสูญเสียคำว่าครอบครัว เพราะสามีขอย่า ในปี
๒๕๔๕ (ดังที่เคยลงเรื่องอัศจรรย์แห่งพระกรรมฐานในเล่มที่ ๑๘-๑๙)

จนข้าพเจ้าได้ไปวัดอัมพวันและพบหลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโฆ และปฏิบัติ
กรรมฐานอย่างจริงจัง ทำให้ข้าพเจ้าได้ครอบครัวกลับคืนภายใน ๑ ปี และฐานะการ
งานก็เจริญรุ่งเรืองอย่างน่าแปลกใจที่สุด จากเดิมที่ต้องติดต่อหาลูกค้ารายใหม่เพื่อ
นำเสนองานต่างๆ ได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่หลังจากปฏิบัติกรรมฐานแล้ว ลูกค้าเป็นฝ่าย
ติดต่อมาเพื่อให้ข้าพเจ้าทำงาน ซึ่งมาจากคนแนะนำมาหรือเห็นจาก สื่อโฆษณา
นอกจากนี้แล้วในการทำฟรีเมียมนให้ลูกค้า มักจะมีการสั่งผลิตเพิ่มขึ้นจากเดิมที่เคยสั่งไว้
ในครั้งแรก นอกจากนี้ปัญหาที่เกิดจากงาน ซึ่งดูเหมือนไม่มีทางออก ต้องแย่งแล้วส่ง
งานไม่ทันนั้น ถูกยกออกไปแบบง่ายจนงง มีคนให้การช่วยเหลือสนับสนุน จนลูกค้า
ข้าพเจ้าเองซึ่งเป็นบริษัทใหญ่เคยเอ่ยปากกับข้าพเจ้าว่า “บุคคลพวกพระอะไรมานะ” ทำไม
ถึงโชคดีขนาดนี้ เป็นคนอื่นงานนี้ไม่รอดถูกปรับถูก ฟ้องแน่

ข้าพเจ้าชอบคิดและสร้างสรรค์งานของเล่นให้เด็กๆ ทุกครั้งที่คิดออกจะมาราบ
หลวงพ่ोजรัญทุกครั้ง เอาของเล่นตั้งแต่เป็นรูปภาพจนถึงผลิตเสร็จจริงไปให้ท่านช่วยแผ่
เมตตา และก็แปลก ทุกงานที่ทำสามารถทำยอดขายได้อย่างถล่มทลาย เป็นที่ฮือฮาใน
วงการ จนคนเขาคิดไม่ถึงว่านี่คือ สิ่งที่คนไทยสร้างขึ้นมานะ เขานึกว่ามาจากเมืองจีนหรือ
ต่างประเทศ

ข้าพเจ้าทำงานได้ราคาสูงกว่าเมืองจีน ซึ่งหลายคน ไม่อยากเชื่อ แต่ข้าพเจ้าก็
พิสูจน์ให้เห็นหลายงาน งานที่ข้าพเจ้าทำนั้น กำไรเป็นสตางค์ ขอเน้นว่าหลักสตางค์

บางที่เป็นเลขคี่ของสตางค์ ข้าพเจ้าก็ทำ เพราะมันคือกำไรและค่าตอบแทนของข้าพเจ้า
หลวงพ่ोजรฺยสอนให้ข้าพเจ้าทำงานให้ดีที่สุด ทำให้สุดความสามารถ ข้าพเจ้ายึดเอา
คำสอนของหลวงพ่อกำทำงานเสมอ ตั้งใจจะเอาธรรมะของหลวงพ่อกำไปค้าขาย ข้าพเจ้า
ตั้งใจประกอบสัมมาอาชีพะ ไม่ขอทำอาชีพผิดกฎหมาย หรืออาชีพที่ต้องเบียดเบียน
ผู้อื่น แม้จะรวยซำก็ตาม เรื่องการพนันมิเคยอยู่ในหัวของข้าพเจ้าเลย

อยากเล่าเรื่องจริงให้ฟังอีกเรื่อง คือพี่สาวของข้าพเจ้า(ลูกพี่ลูกน้องกัน) เขาก็ทำ
อาชีพเดินตามรอยบิดาและญาติ คือรับเป็นเจ้ามือหวยใต้ดิน เขาทำอยู่หลายปีร่ำรวยเงิน
ทองมากมาย ชีวิตดูเหมือนมีความสุขมาก จนบางครั้งข้าพเจ้าอิจฉาเขา เดือนหนึ่ง
กำไรห่วย ๑๐๐,๐๐๐-๒๐๐,๐๐๐ บาท อยู่เฉยๆไม่ต้องทำอะไรมาก เขาเคยมาปรารภ
กับข้าพเจ้าว่าอยากเลิกอาชีพนี้เหมือนกัน แต่ไม่รู้จะไปทำอะไร กลัวลูกโตขึ้นมารู้ว่าเรา
มีอาชีพนี้จะอายเพื่อน ข้าพเจ้าก็บอกว่าดี ให้รีบเลิกซะ ล้างมือในอ่างทองคำ ฟ้ายัง
เมตตานะ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมข้าพเจ้าพูดเช่นนั้น มันรู้สึกว่าจะของอย่างนี้มันมีเวลาที่
เขาให้มา หากหลงจนถอนตัวไม่ขึ้น เดียวมันจะหมดหน้าตัก ทุนเดิมก็ไม่เหลือ แต่ถ้า
ตัดได้เลิกมันซะ เหมือนเบื่องบนยังสงสาร ให้ทุนเหลือติดมาบ้าง

แต่พี่สาวข้าพเจ้าก็ไม่สามารถหนีพ้น สุดท้ายลูกค้าแทงห่วยถูกติดต่อกันหลายงวด
ทำให้ฐานะเขาย่ำแย่ลงต้องเป็นหนี้เป็นสิน ทุกวันนี้เครียดไม่รู้จะหาทางออกอย่างไร
แต่ก็หันกลับมาค้าขายเปิดร้านอาหารเล็กๆพอประทังไป แต่มิได้สุขสบายร่ำรวยเงินทอง
เหมือนเมื่อก่อน ตัวอย่างเหล่านี้เกิดกับบิดา พี่สาว และญาติของข้าพเจ้าทั้งสิ้น
ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นใครร่ำรวยจริงๆจากอาชีพเหล่านี้เลย สุดท้ายก็ต้องไปชดใช้คืนเขา
ทั้งสิ้น

ข้าพเจ้ายอมเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน เก็บกำไรที่เป็นหลักสตางค์ จนทุกวันนี้
ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของโรงงาน ผลិតสินค้าเป็นสิบ
ๆ ล้านชิ้น มีทุกวันนี้ได้ก็เพราะหลวงพ่ोजรัญ ท่านสอนให้ข้าพเจ้าคิดดี ทำดี พูดดี มี
สัจจะ สอนให้เป็นคนดี หลวงพ่อพูดเสมอว่าทำความดีนั้นมันแสนยาก แต่เมื่อเราทำดี
แล้วเราต้องได้ดี

ข้าพเจ้าระลึกถึงพระคุณของหลวงพ่ोजรัญ ที่ท่านกรุณาช่วยนำข้าพเจ้าและ
ครอบครัวให้พบสัมมาทิฐิ สัมมาอาชีพะ คนเรารวยได้ถ้ามีความขยัน ไม่เกียจคร้าน
ต้องเก็บออม และที่สำคัญต้องเป็นคนดี

ความอัศจรรย์หลายต่อหลายเรื่องได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าศรัทธาและ
เคารพรักหลวงพ่ोजรัญมาก ดังนั้นข้าพเจ้าตั้งใจเขียนบทความนี้เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้อีก
หลายท่านที่ได้อ่าน โปรดอย่าได้กังขาสงสัยในคำว่า “ความดี” ถ้าพวกเรารักหลวง
พ่ोजรัญก็หมั่นทำความดีให้กันและกัน ตอบแทนคุณหลวงพ่อ ท่านจะได้หายเหนื่อย
แล้วพวกเราจะได้เห็นรอยยิ้มของหลวงพ่อบ่อยๆ